

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **D. R.**
státní příslušnost: Ukrajina

zastoupen JUDr. Volodymyrem Schwarzem, advokátem
sídlem U Staré pošty 744, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

za účasti: **M. R.**
taktéž zastoupena JUDr. Volodymyrem Schwarzem, advokátem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j. OAM-38140-12/ZM-2024

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j. OAM-38140-12/ZM-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23 280 Kč k rukám JUDr. Volodymyra Schwarze, advokáta, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce – státní příslušník Ukrajiny – požádal o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 1. 2025, č. j. OAM-38140-12/ZM-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalobci nevyhověl, neboť dle něj žalobce nesplňoval podmínku trestní zachovalosti. Zároveň posoudil dopad neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty do žalobcova soukromého a rodinného života. S napadeným rozhodnutím žalobce nesouhlasil a brojil proti němu žalobou.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce požádal dne 18. 6. 2024 o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. K žádosti doložil smlouvu o nájmu bytu ze dne 8. 3. 2024, pracovní smlouvu u společnosti WORKCONCEPT s. r. o. ze dne 29. 12. 2023 a potvrzení o průměrném čistém výdělku manželky M. R.
3. Ve výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 360846 je žalobce uvedený jako jednatel a společník společnosti WORKCONCEPT s. r. o.
4. Z výpisu a opisu z evidence rejstříku trestů se podává, že žalobce byl odsouzen za přečin dle § 143 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). Byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody na dobu 18 měsíců se zkušební dobou do 9. 2. 2025, peněžitý trest, který zaplatil a došlo tak k jeho zahlazení, trest zákazu řízení motorových vozidel, od jehož výkonu bylo podmíněně upuštěno dne 27. 1. 2024. Žalobci byla stanovena zkušební doba do 27. 7. 2027.
5. Pro účely posouzení žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty si žalovaný opatřil rozsudek Okresního soudu v Přerově ze dne 7. 10. 2021, č. j. 1 T 88/2021, který nabyl právní moci dne 9. 2. 2022, a ze kterého je patrné, že byl žalobce shledán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku.
6. Žalobce byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Využil možnost seznámení se s podklady, avšak dále se k nim nevyjádřil, ani nenavrhл jejich doplnění.
7. Součástí správního spisu je také žádost o prodloužení pobytu žalobcovy manželky M. R. a dcery U. R.
8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítl a dobu platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., („zákon o pobytu cizinců“), neprodloužil, neboť žalobce nesplňoval podmínku trestní zachovalosti. Uvedl, že z rozsudku Okresního soudu v Přerově, č. j. 1 T 88/2021, je zřejmé, že žalobce naplnil důvod pro neprodloužení doby platnosti jeho zaměstnanecké karty, neboť nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Žalovaný rovněž posuzoval, zda vydané rozhodnutí nebude pro žalobce znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. K tomu uvedl, že zrušení pobytového oprávnění obecně může být jen výjimečně nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života cizince. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i

Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaný zjistil, že na území České republiky má pobyt manželka a jeho nezletilá dcera. Aktuálně mají pobyt povolen za účelem společného soužití rodiny, jejich oprávnění k pobytu je odvozeno od oprávnění k pobytu žalobce. V této souvislosti uvedl, že žalobce na území České republiky pobývá od roku 2019, tedy nikoliv po dobu, která by mohla způsobit zpřetrhání vazeb k zemi původu, a to navíc pouze na základě dlouhodobých pobytových titulů. Žalobce zde nevlastní žádnou nemovitost, věnuje se výdělečné činnosti a lze tedy důvodně předpokládat, že s ohledem na jeho produktivní věk bude schopen se věnovat výdělečné činnosti i v zemi původu. Žalobce může vést rodinný život, bude však muset tento rodinný život vést v zemi původu. Jednání žalobce, kterým způsobil smrt jiné osoby, je natolik závažné, že pouze mimořádně intenzivní zásah do soukromého nebo rodinného života by mohl odůvodňovat požadovaného pobytového oprávnění. Žalovaný zkonstatoval, že o takový mimořádný zásah se nejednalo a dopad napadeného rozhodnutí je tak přiměřený. Také poznamenal, že žalobce nevyužil možnosti vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí či navržení doplnění dokazování.

III. Žaloba

9. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí pro něj bylo překvapivé, protože od doby, kdy trestní rozsudek č. j. 1 T 88/2021 nabyl právní moci (9. 2. 2022), již 1x žádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, a žalovaný mu zaměstnaneckou kartu vydal s platností do června/července 2024.
10. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nesprávné, jelikož žalovaný nedostatečně posuzoval zákonný limit přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a z tohoto důvodu dospěl k nesprávnému rozhodnutí. Žalobce měl za to, že již pouhou nutností vycestování z území České republiky je velmi silně zasažen jeho soukromý a rodinný život.
11. K tomu konkrétně uvedl, že v České republice pracuje již od roku 2019, a tak si zde vytvořil trvalé pracovní, sociální a kulturní zázemí a Českou republiku považuje za svůj domov. Za účelem sloučení rodiny po vypuknutí války na Ukrajině přicestovala za žalobcem i jeho manželka s dcerou. Oprávnění pobytu manželky je odvozeno od oprávnění pobytu žalobce. Reálně tedy hrozí to, že i manželka s dcerou budou muset Českou republiku opustit. Manželka je v České republice zaměstnaná jako ošetrovatelka, dcera chodí do základní školy a hlásí se na gymnázium. Z výše uvedených důvodů se rodina nemá kam vrátit a povinností žalobce vycestovat z území České republiky by došlo k rozdělení rodiny žalobce, přičemž smyslem a účelem bylo právě sloučení rodiny v roce 2022 po vypuknutí války. Před usazením v České republice měl žalobce zázemí ve městě Hluchiv, které se nachází přibližně 10 km od ruských hranic. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že na území České republiky vyvíjel podnikatelskou činnost a od 17. 2. 2025 je zaměstnán u společnosti BORŮVEČKA s. r. o. Povinností vycestovat a neprodloužení zaměstnanecké karty nemůže žalobce vykonávat své zaměstnání a podnikat, což představuje podstatný zásah do jeho soukromého a pracovního života.
12. Vydaný trestní rozsudek žalobce nerozporoval, avšak uvedl, že se jednalo o nešťastnou událost a nedbalostní jednání, ke kterému došlo už v roce 2021.

13. Podle žalobce také řízení před žalovaným trpělo vadami, jelikož žalovaný měl správně vyzvat žalobce a poučit ho o povinnosti doložit skutečnosti ohledně jeho soukromého života, popřípadě z vlastní činnosti provést důkazy sám. Žalobce tyto skutečnosti neprokazoval, jelikož důvodně předpokládal, že žalovaný rozhodne o prodloužení jeho žádosti stejně jako v minulosti (kdy již byl pravomocně odsouzen) a navíc nepředpokládal, že by odsouzení za nedbalostní delikt mělo být překážkou. Na závěr upozornil, že si úvahy v napadeném rozhodnutí odporují.
14. Žalobce uzavřel, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí a jeho důsledků a dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, neprovedl potřebné důkazy, dospěl k nesprávnému závěru a zkrátil tak práva žalobce. Kromě toho žalobce shledal napadené rozhodnutí jako nedostatečně odůvodněné, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a nicotným. Navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Dne 19. 5. 2025 žalobce doplnil, že v mezidobí od podání žaloby nastala podstatná okolnost, a to taková, že se žalobce osvědčil k trestnému činu usmrcení z nedbalosti. Žalobce tak 7. 4. 2025 požádal žalovaného, aby ve věci nově rozhodl s ohledem na osvědčení žalobce a další nové důkazy a tvrzení žalobce. Žalovaný tuto žádost o obnovu řízení zamítl. Žalobce také nově v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců doložil důkazy k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 3. 2025 uvedl, že postupoval procesně správně a dodržel všechny zákonné normy, obstaral si dostatečné podklady pro rozhodnutí, které řádně a detailně zdůvodnil.
17. Žalovaný z výpisu evidence z rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání neúmyslného trestného činu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu v Přerově sp. zn. 1 T 88/2021 byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let, peněžitý trest v celkové výměře 100 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 3 roků a 6 měsíců. Rozsudek nabyl právní moci dne 9. 2. 2022. Z obsahu uvedeného rozsudku vyplývá, že žalobce se trestného činu dopustil tím, že během řízení osobního motorového vozidla za snížené viditelnosti předjížděl před ním jedoucí motorová vozidla, i když neměl dostatečný rozhled, nevěnoval dostatečnou pozornost řízení a zejména překročil povolenou rychlost, čímž došlo ke střetu s protijedoucím cyklistou, který utrpěl mnohočetná poranění a těmto zraněním podlehl, tedy jinému způsobil smrt proto, že porušil důležitou povinnost, uloženou mu podle zákona. Je tedy zřejmé, že byl ze strany žalobce naplněn důvod neprodloužení platnosti jeho zaměstnanecké karty.
18. Žalovaný dospěl k závěru, že v řízení nevyšly najevo okolnosti, které by svědčily o tom, že bude nevydání zaměstnanecké karty nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Nejedná se o skutečnosti takové intenzity, aby představovaly důvod pro upuštění od uplatnění zákonného ustanovení, dle něhož se dlouhodobé vízum neudělí v případě, že cizinec nesplňuje podmínku trestní záchovalosti. Zdůraznil, že navzdory seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce neuvedl žádné konkrétní

skutečnosti, které by svědčily o tom, že by nevydání zaměstnanecké karty žalobci v souladu se zněním zákona představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života. Byla mu položena otázka, zda chce se k podkladům vyjádřit či navrhnou doplnění, odpověděl negativně, že ne. Tvrzení ze žaloby, že nevěděl, že je zde nějaká překážka k nevyhovění, neobstojí. Rovněž jeho žalobní argumentace v tom směru, že ho měl žalovaný poučit o tom, že má doložit rodinné poměry, nemá zákonnou oporu. Rozhodnutí žalovaného je tak ve všech ohledech přezkoumatelné, zákonné a namítaná nicotnost nemá své oprávnění.

19. K namítanému rozporu úvah a závěrů žalovaného uvedl, že konstatování žalobce je správné, neboť zákon o pobytu cizinců nezaručuje automaticky nutnost vést rodinný život všech členů rodiny na území České republiky. Nicméně, ač žalobci nebyla prodloužena platnost pobytové zaměstnanecké karty, rodina nemusí vycestovat. Manželka žalobce má požádáno o prodloužení dlouhodobého pobytu a ani žalobce není nucen ihned z území České republiky vycestovat a může zde pobývat 3 měsíce a následně žádat o pobyt. K tomu odkázal na souvztažnou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
20. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
22. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
23. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
24. Žaloba je důvodná.
25. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), jde-li o důvody uvedené v § 178f odst. 1 písm. a) a c) až f), a dále § 46 odst. 6 písm. e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.
26. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.

27. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.
28. Podle § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174).
29. Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.
30. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
31. V nyní posuzované věci žalobce nejprve namítal, že již jednou po právní moci trestního rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 7. 10. 2021, č. j. 1 T 88/2021, žádal o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a byl se svou žádostí úspěšný, tudíž i v tomto případě očekával, že s žádostí uspěje. Z napadeného rozhodnutí se nepodává, proč žalovaný o dvou žádostech rozhodoval odlišně. Napadené rozhodnutí tak pro něj bylo překvapivé.
32. „*Překvapivým je takové rozhodnutí, které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu odvolacího soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení předvídat*“ (viz. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009). Překvapivostí rozhodnutí se Ústavní soud zabýval v nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 654/03, v němž označil za projev libovůle a porušení práva na spravedlivý proces situaci, kdy je rozhodnutí „*pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci, a především uplatněné právní námitky překvapivé*“. Krajský soud s ohledem na uvedenou judikaturu správních soudů posuzoval, zda zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty mohlo být pro žalobce překvapivé.
33. Krajský soud zjistil, že součástí správního spisu je rozsudek Okresního soudu v Přerově ze dne 7. 10. 2021, č. j. 1 T 88/2021 (dále také jen „trestní rozsudek“). Tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Rozsudek nabyl právní moci dne 9. 2. 2022.
34. Žalobce soudu předložil povolení k pobytu č. X (zaměstnanecká karta) s platností do 2. 7. 2022 a povolení k pobytu č. X (zaměstnanecká karta). Krajský soud z druhé zaměstnanecké karty zjistil, že žalovaný ji žalobci vydal dne 9. 8. 2022, tudíž prodloužil dobu platnosti zaměstnanecké karty v době, kdy byl již 6 měsíců v právní moci trestní rozsudek ze dne 7. 10. 2021 (konkrétně nabytí trestní rozsudek právní moci dne 9. 2. 2022). Pro řádné ověření této skutečnosti krajský soud žádal, aby mu žalovaný předložil všechna rozhodnutí a podklady týkající se žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty č. X, vydané dne 9. 8. 2022.

35. V návaznosti na výzvu soudu žalovaný předložil krajskému soudu předkládací zprávu k prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, č. j. OAM-41131-15/ZM-2022, ze které se podává, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dne 13. 6. 2022 a žalovaný této žádosti vyhověl. Předkládací zpráva obsahuje informaci, že během shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí nebyly zjištěny žádné poznatky, které by bránily prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Prověrka žalobce ke dni zpracování zprávy byla negativní. V předkládací zprávě je výslovně uvedeno, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty odpovídá doloženým dokladům a ke dni zpracování této zprávy nebyl zjištěn zákonný důvod, proč by platnost zaměstnanecké karty nemohla být při splnění podmínek uvedené v návrhu vyřízení prodloužena. Žalovaný tak navrhl prodloužit platnost zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců s platností do 2. 7. 2024. Žalobce tak od 9. 8. 2022, tedy půl roku po nabytí právní moci trestního rozsudku, disponoval zaměstnaneckou kartou č. X. Před koncem platnosti této zaměstnanecké karty pak žalobce dne 18. 6. 2024 podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. V tomto případě již žalobce s žádostí neuspěl, žalovaný argumentoval odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 7. 10. 2021, č. j. 1 T 88/2021.
36. Z výše uvedeného je nepochybně prokázáno, že poté, co žalobce spáchal trestný čin a byl za něj odsouzen, žalovaný vyhověl jeho žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 13. 6. 2022 (dále také „první žádost“). Z dokumentů předložených žalovaným (předkládací zpráva ze srpna 2022) vyplývá, že při posouzení žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 13. 6. 2022 žalovaný posuzoval podmínky pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a to včetně trestní zachovalosti žalobce, přičemž trestní rozsudek byl pravomocný již od 9. 2. 2022. Předkládací zpráva ze 4. 8. 2022 výslovně udává, že žalovaný žalobce prověřil, načež uvedl, že jsou dány podmínky pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, kterou posléze vydal. Žalobci byla zaměstnanecká karta prodloužena s platností od 3. 7. 2022 do 2. 7. 2024. Dne 18. 6. 2024 tak žalobce podruhé požádal o prodloužení zaměstnanecké karty (dále také „druhá žádost“). Tentokrát ovšem s žádostí neuspěl, a to právě s ohledem na svou trestnou činnost, za kterou byl odsouzen a potrestán rozsudkem ze dne 7. 10. 2021. Žalovaný po vydání trestního rozsudku rozhodoval o dvou žádostech žalobce a na základě shodných skutkových okolností dospěl pokaždé k jinému závěru. První žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 13. 6. 2022 žalovaný vyhověl, druhou žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 18. 6. 2024 zamítl, přestože ji žalobce podal dva roky po prvním prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, téměř dva a půl roku poté, co trestní rozsudek nabyl právní moci, a v mezidobí žádný nový trestný čin nespáchal. S ohledem na výsledek první žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce nepředpokládal, že mu u druhé žádosti nebude vyhověno, což je s ohledem na výsledek předchozího řízení o první žádosti pochopitelné. Napadené rozhodnutí tak bylo pro žalobce překvapivé.
37. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že je třeba žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítnout, protože není trestně zachovalý [§ 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], měl se zabývat tím, co se od předchozí žádosti změnilo či žalobci přezkoumatelně vysvětlil, proč u druhé žádosti dospěl k jinému závěru. S ohledem na výsledek první žádosti měl být žalobce o jiném právním závěru žalovaného informován a měl mít možnost se k této skutečnosti vyjádřit. To se však v posuzované věci nestalo.

Ačkoli žalovaný u dvou žádostí vycházel z totožných skutkových okolností, přesto žádosti posoudil odlišně, aniž by bylo jasné, proč tak učinil. Žalovaný nevtělil do napadeného rozhodnutí své úvahy, svůj odlišný postup oproti řízení o první žádosti žalobci nijak nevysvětlil. Žalobce neměl ani možnost na změnu závěrů žalovaného ve správním řízení jakkoli reagovat.

38. Krajský soud ze shora uvedených důvodů shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jde tehdy, pokud se správní orgán určitou pro posouzení věci významnou skutečností vůbec nezabýval. Jde nejen o případ, kdy se k ní správní orgán vůbec nevyjádřil v napadeném rozhodnutí a ani k ní nečinil v průběhu řízení žádné dokazování (neshromáždil podklady), ale též o případ, kdy správní orgán sice shromáždil podklady rozhodnutí vypovídající o rozhodné skutkové otázce, ovšem nijak tyto podklady nezhodnotil a neučinil z nich ve vztahu k této otázce žádný skutkový závěr (bližší v: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019).
39. K nepřezkoumatelnosti krajský soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Jinými slovy, z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
40. Právě řádně popsany vztah mezi skutkovými zjištěními a závěry v napadeném rozhodnutí chybí. Žalovaný žalobce nejen že neseznámil se svým právním závěrem, ale své úvahy ani nevtělil do napadeného rozhodnutí. Vydal tak pro žalobce jak překvapivé, tak nepřezkoumatelné rozhodnutí, v němž nevysvětlil, proč se od svých závěrů při první žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty odchýlil. Pokud tedy existovaly důvody, proč žalovaný za konkrétních skutkových okolností jednou rozhodl ve prospěch žalobce a odsouzení za trestný čin nezohlednil, a podruhé žádosti nevyhověl a argumentoval právě tímto trestným činem, měl svůj postup žalovaný přezkoumatelně vysvětlit.
41. S ohledem na potvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí již krajský soud nezkoumal namítaný nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Pro úplnost však dodává, že napadené rozhodnutí by se mělo při posouzení této otázky zabývat specifickou situací žalobce a jeho rodiny jako občanů země, ve které probíhá vojenský konflikt. Také tuto úvahu by nové rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty mělo obsahovat.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neodůvodnil, proč se v řízení odchýlil od svého postupu v předchozím řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, čímž zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Krajskému soudu proto nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán shora uvedeným právním názorem krajského soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s.
43. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení, které žalobce požadoval, představují v projednávané věci zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zastoupení žalobce, JUDr. Volodymyra Schwarze, spočívající v odměně za čtyři úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), c), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), konkrétně: převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloba, další porada s klientem z 7. 5. 2025 trvající od 9:00 do 10:15 a vyjádření z 19. 5. 2025, v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 18 480 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon právní služby, celkem 1 800 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce požadoval zvýšení odměny dle § 12 odst. 1 advokátního tarifu, podle kterého u úkonů právní služby mimořádně obtížných, zejména je-li k nim třeba použití cizího práva nebo cizího jazyka, nebo u úkonů právní služby časově náročných může advokát zvýšit mimosmluvní odměnu až na trojnásobek. V daném případě dle krajského soudu nebyly naplněny podmínky pro aplikaci daného ustanovení. Krajský soud nezvýšil odměnu z důvodu použití cizího jazyka, neboť z veřejně dostupných zdrojů (<https://vyhledavac.cak.cz>) zjistil, že zástupce žalobce v systému ČAK uvádí, že poskytuje právní služby v jazyce anglickém, ruském i ukrajinském. Taktéž se ze stejného zdroje podává, že se zástupce zaměřuje na správní a ruské právo. Z tohoto důvodu a také s ohledem na povahu předmětu řízení (kdy ani nedošlo k použití např. cizího práva) nelze hovořit o mimořádné obtížnosti, která by ospravedlňovala zvýšení odměny zástupce. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení uhradit částku 23 280 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 12. září 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně